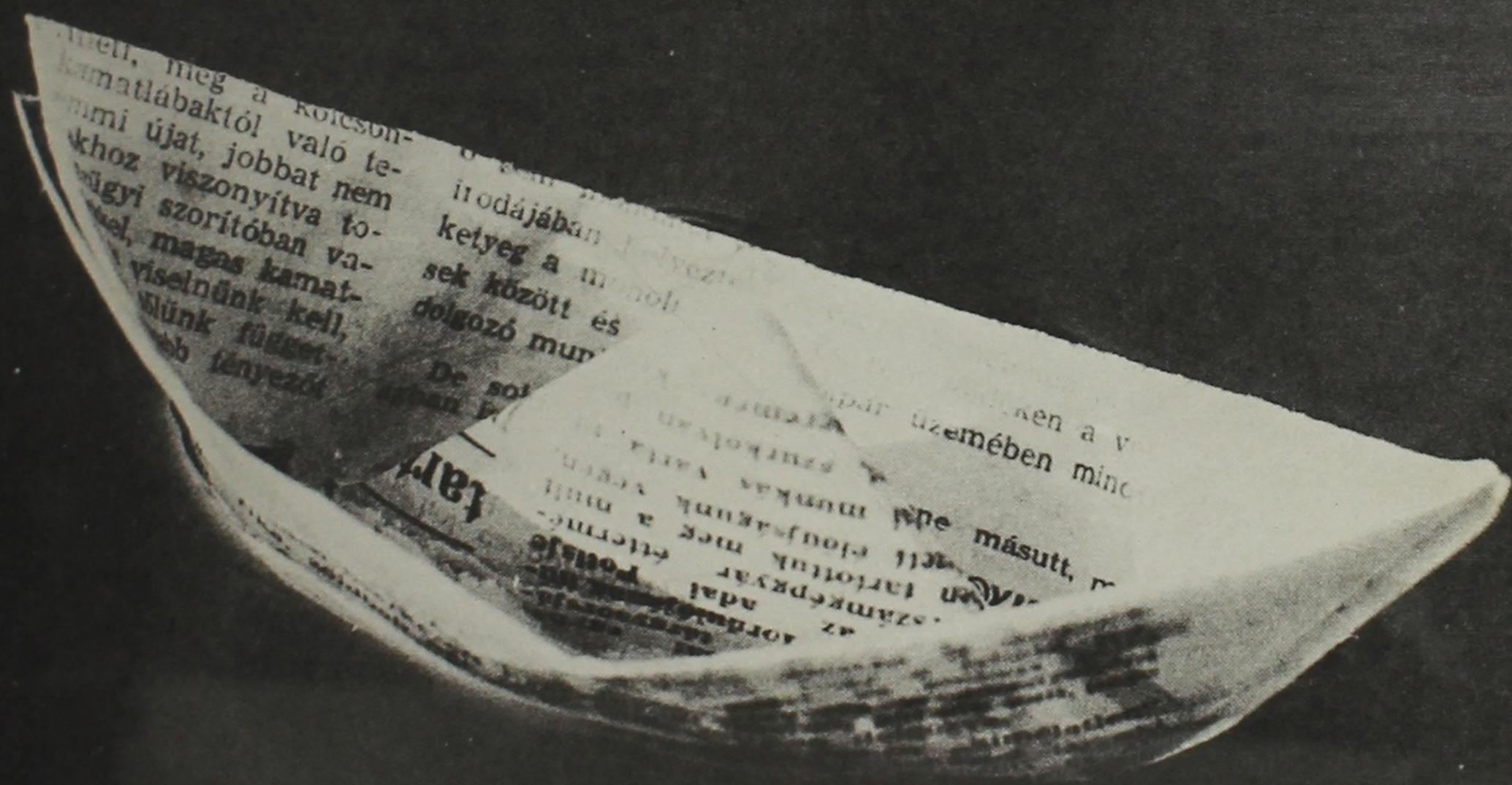

46. évf., 1986. szám ● 1991. április 24. ● ára 10 dinár

Képes Ifjúság

a jugoszláviai
magyar
fiatalok
hetilapja

**A KÖZÉPISKOLÁSOK
MŰVÉSZETI
VETÉLKEDŐJÉRŐL**

MICKEY ROURKE

FIGYELEM!

Kedves olvasóink, lapunk következő száma május 8-án jelenik meg! Előtte azonban április 30-án különdíjjal kedveskedünk a fiataloknak. Jövő kedden rendkívüli számot jelentetünk meg a középiskolások jubiláris 25. becsei vetélkedőjéről. Ebben a számban

kritikákat, kommentárokat, értékeléseket, villáminterjúkat, rengeteg látványos fotót és nem utolsósorban a díjazott alkotásokat közöljük. A különdíj ára 10 dinár.

KMV KRÓNIKA

VERSMONDÁS:

1. Varga Izabella (Todor Dukin Gimnázium, Becse)
1. Káló Béla (Fémipari, Villamossági és Közlekedési Középiskola, Szabadka)
3. Szálás Tímea (Todor Dukin Gimnázium, Becse)
4. Cservenák Vilmos (szakmunkásképző középiskola, Topolya)

SZÖVEGMONDÁS:

1. Cérna Ágnes (egészségügyi középiskola, Szabadka)
1. Tomasiy Korina (Pélmonostor)
3. Csernik Ildikó (Svetozar Marković Gimnázium, Szabadka)
4. Pálfi Gabriella (Todor Dukin Gimnázium, Becse)

KRITIKA:

1. Hódi Éva (zentai gimnázium)
2. Kovács Anikó (Svetozar Marković Gimnázium, Újvidék)
3. Balla Magdolna (Egészségügyi Középiskola, Újvidék)

VERS:

1. Györffy Zoltán (zombori gimnázium)
2. Kubát Gábor (Svetozar Marković Gimnázium, Újvidék)

A DÍJAZOTTAK:

Fotó: Dudás Szabolcs

3. Szatmári Sándor (topolyai gimnázium)

NOVELLA:

1. Mirnics L. Zsuzsanna (Svetozar Marković Gimnázium, Újvidék)
2. Takács László (zentai gimnázium)
3. Vivód Márta (karlócai gimnázium)

RIPORT:

1. Herbut Ildikó (topolyai gimnázium)
2. Becsei Mónika (Todor Dukin Gimnázium, Becse)

3. Kovács Csongor (Svetozar Marković Gimnázium, Újvidék)

HUMORESZK:

1. Pastyik Endre (Svetozar Marković Gimnázium, Újvidék)
2. Palatinus Gabriella (zrenjanini középiskola)
3. Szakács Tibor (Lazar Nešić Középiskola, Szabadka)

ELŐFIZETŐK KLUBJA

Tegnap és ma három kedves lányról készíthettem mosolyfotó-sorozatot. Becse, '91. április 20., szombat. Lezajlott középiskolásaink művészeti vetélkedője, amelyen hagyományosan részt veszek, hogy idejében megtanuljam az új, fiatal tehetségek nevét. Ezzel az alkalommal kötöttem össze a lapterjesztést a Petőfi Sándor Általános Iskolában. Jöttömet nem jeleztem előre, mégis megértőn, pártfogón bebocsátottak, s megszervezték nekem, hogy röpké egy óra alatt bejárjam a VII. és a VIII. osztályokat. Munkámhoz hetedikes lányok, KLAMÁR Anikó és TARI Teréz asszisztáltak. Körülbelül negyvenen-ötvenen jelentkeztek előfizetésre, kedden válik majd el, ki mindenképpen tudja elhozni a pénzt a lapra. Névjegyzékük – a zentai általános iskolai új előfizetőkével együtt – a jövő héten fog megjelenni.

Akik gyűjtőutai során válnak előfizetővé, június elején képmagnólevéját (videoplayert) nyerhetnek. A sorsolást abban az iskolában kellene megejteniük, ahol legtöbbet rendelték meg az újságot. Erre nagy esélye van a zentai Thurzó iskolának. Itt az ötven Képes mellett harminc német nyelvtankönyv is elkelt.

Várom további iskolák hívását, azokét a tanulókat, tanárokat, akik osztályról osztályra kalauzolnak majd, öt-öt percre. (VICEI Károly, 24400 Senta, November 29. u. 38., telefon: 024/814-948).

Egy Krisztinának üzenem Becsére, hogy szívesen olvasnék tőle egy hatoldalas magánjellegű naplólevelet e hétfévéről, ha élvezet számára az írás.

E rovat által üzenetek, hirdessetek ti is! (Tipp: hétfégi társaság bulira; útitárs, csereüdülés; oktatást vállal; oktatót keres; társat tanúláshoz; vesz, elad, cserél...)

Alapító: a Vajdasági Szocialista Ifjúsági Szövetség
Tartományi Választmánya

Kiadja a Forum LKNYM

Vezérgazgató:

Bozók Antal

Készül a Forum nyomdájában

Fő- és felelős szerkesztő: Zoran Šećerov

Műszaki szerkesztő:

Krábesz Gréta

A szerkesztőség tagjai: Csipak Angéla, Dezső János, Dudás Szabolcs, Kis Endre, Szabó Angéla, Tari István, Tóth Klára, Ács Zita (titkárnő) Állandó külmunkatársak – rovatszerkesztők: Radics Melinda (Jelenlét) és Huber Károly (Hangvelő és Alagút)

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Újvidék, Vojvoda Mišić u. 1/III.

Telefon: (021) 611-300, 56-693

A Képes Ifjúság megjelenik minden szerdán

Ára: 10 dinár

Előfizetési díj egy évre 342, fél évre 171 dinár, külföldön a kétszerese

Folyószám: 65700-601-14861

Forum – Terjesztés, Társadalmi Vállalat

Magyarországon terjeszti a Magyar Posta

Előfizethető a Posta Központi Hírlap Irodánál

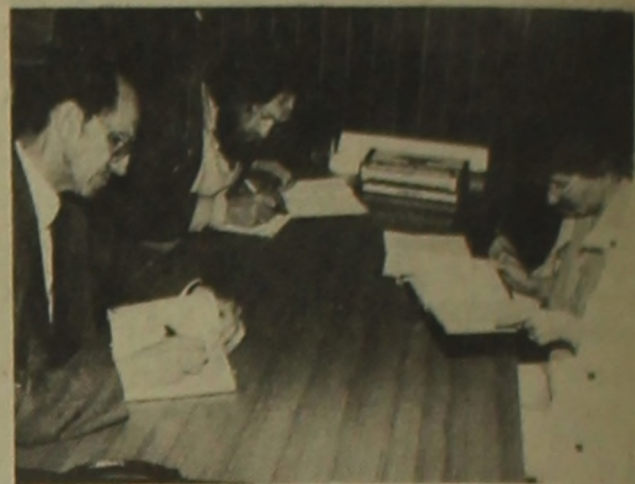
(Budapest VII., Lövölde tér 7.), valamint bármely

postahivatalnál, közvetlenül vagy átutalással a

PKH 215000-96162 pénzforgalmi számlára

A Lapkiadó Tanács tagjai: Vesna Radenković (elnök), Csehák Gyöngyi, Cserepes István, Egeresi Sándor, Ferenc József, Garai László, Kaszás Angéla, Laták István, Moldvay Ottó, Sárkány Aleksandar, Szabó Angéla, Szakács Nándor, Szemerédi Éva, Vreckó Valéria

A MŰVÉSZI BESZÉD KERESÉSE

szonyitható lehessen a teljesítményük! – Csak **eredeti magyar** szöveggel jelentkezzenek! Ez nem jelenti a világirodalmi fordítások általános nyelvi elmarasztalását, hanem csak azt, hogy a beszédművészeti vetélkedőn az élő nyelv elsődlegesen élő megnyilatkozását részesítjük előnyben.

A szöveg legyen **köznyelvi**, és lehetőleg ne **párbeszédes**! Azt hiszem, ennek megokolása fölösleges lenne.

(A múlt heti döntőben ezek a szempontok kevéssé érvényesültek.)

A **jó és szép** szövegmondáshoz /prózára és versre gondolok) viszonylag fejlett nyelvkultúra, fejlett szövegértési és szövegértetési készség szükséges. Ha tehát a tanuló még nem érte el e tekintetben a kívánt szintet, célszerű lenne egyelőre más versenyágra irányítani. /Ezt a múlt heti döntőre is értem./

A döntőben nem hiányozhat a versenyzőkből a viszonylag fejlett **szövegértési** intelligencia és szépérzék. A versmondáshoz pl. nem elég a pusztán nyelvhelyesség alkalmazása, még a jelenítő készség sem. A verset ezenkívül **versként** kell elmondani, hogy igaz lehessen. Természetesen, de versként. A nyelvi esztétikumnak azon a fokán, melyen a kiválasztott költemény áll.

7. Legvégül a **beszédhibákról**, kissé konkrétan.

Érthetetlen lenne, ha a tanárok valahol tudatosan is versenyre küldenének beszédhibás diákokat is. De az nem kevésbé lenne érthetetlen, ha ezt a fogyatékossgot nem vennék észre, és /a versenyző diák érdekében/ az ilyeneket nem irányítanák át másfajta versenyágra. /Pedig ez most is megtörtént./

Ilyen kizáró beszédhibák: a **hangképzésbeli** gátlások (az egyik versenyző pl. nem tudta tisztán ejteni a **s – zs, sz – z**, valamint a **cs** és a **c** hangokat).

A korlátolt hallás vagy a dallamérzék fejletlensége is lehet hasonló akadály, csak ritkábban fordul elő. A szöveg hamis hangsúlyai és túlhangsúlyozása már más eredetű, más jellegű. Ritkán, de szintén állhat a jelenség háttérben kizáró ok: ha a szövegmondó nem képes megérteni a szöveg tartalmát. Akkor ugyanis nem érezheti, melyik szót kell hangsúlyozni, melyiket nem szabad – ahhoz, hogy biztosan tolmácsolja a szöveget.

A hanglejtés föltétlenül igényel némi **dallamérzék**et, noha ez nem azonos a zenei hallással.

Minden lényegeset nem lehetett erről itt elmondani, de a pénteki döntő bizonyította, hogy nem is lett volna ez szükséges. Hallottunk szép, élvezetes, színvonalas próza- és versmondást. Annál jobbra törekedni viszont logikus lesz, nemcsak a legjobbak kisebb fogyatékossgai miatt – pl. hogy a dinamika legtöbbször hatásos elem, de nem pótolhatja a következetes szövegértést.

1. Szívesen és érdeklődéssel fogadtam el a meghívást, hogy április 19-én Óbecsén, a jugoszláviai magyar középiskolások művészeti vetélkedőjének döntőjén részt vegyek a bírálóbizottság munkájában. Ekkor léptek föl a prózamonológok és a szavalók.

Húsz-huszonkét évvel ezelőtt, hasonló föladattal hallottam és láttam a kezdeti évek próbálkozásait, s néhány évig rendszeresen figyelhettem ezt a nemes vállalkozást.

Több mint másfél évtizedes szünet után visszatérve a becsei rendezvényhez, jólesően tapasztaltam, hogy a szervezők munkája, valamint a Képes Ifjúság részéről ehhez nyújtott jelentős és szerves segítség nem volt hiába. Meglepően sokat fejlődött azóta a középiskolások nyelvi és beszédművészeti eszménye. Legalábbis ezt jelzi a legtöbbjük teljesítménye. Persze, a negyed évszázad alatt, szerencsére, változott a kor nyelvi, dikcióbéli és szövegjelentésbeli ízlése is, egy érettebbnek ítélt beszédművészeti eszmény felé.

Ezért úgy gondolom, a vetélkedőnek ebben az ágában a jubileumi visszatekintés alkalma megérdemelte az ünnepi elismerést.

2. Elvi és gyakorlati gondolataimmal ezért (és a közbeeső távolmaradásom miatt is) most nem egészen szorítok csak az ideai vetélkedő benyomásaira, hanem a negyedszázados „bizonyítás” alapján, de az indokolatlan önelégültség kizárása céljából is, a remélhető/??/ második negyedszázad felé vezető út megválasztására kívánok rávilágítani.

3. Ez a rendezvény nemcsak elismerést és támogatást érdemel a magyar kultúra felelős és önkéntes illetékeseitől (határon innen és túl), hanem a szervezőknek abban is segítséget kellene adnunk, hogy a jugoszláviai magyar középiskolások ifjúságot teljesebb mértékben átfogja a igazán.

Aligha tekinthetjük ugyanis átfogónak azt, hogy a huszonegy versenyző kilenc városunkat képviselte. A Muravidékről senki sem volt jelen; az egész Bánságból csak a nagybecskereki két versenyző. A távolmaradókat nem sorolom föl. Tudom, hogy magyartanítás jelenleg kevés helységben folyik, és kevés középiskolában. Átfogóbb, teljesebb részvételre lenne szükség mégis – ahhoz, hogy ne csak a vetélkedő döntőjében észleljünk fejlődést, hanem az otthon maradt középiskolások mindennapi anyanyelvhasználatában és köznyelvi, sőt irodalmi nyelvi szövegértésében is.

Nem pusztán igényességről van szó, hanem esetünkben az utolsó lehetőségről arra vonatkozólag, hogy a jövő évtizedek itteni magyar értelmisége a középiskola elvégzése után zömében nem fogja intézményesen fejleszteni anyanyelvi készségét, nem lesz rá alkalma. Amit itt tesznek vagy nem tesznek anyanyelvükért, az általában predesztinálja a közeljövő művelt rétegének anyanyelvi kultúráját – és nem kevésbé az a nyanyelvű kultúráját is.

Az átfogáson tehát azt értem: az alapra, az otthonmaradottakra lényegesen több figyelmet kellene fordítani. Lehetőleg minden magyar középiskolásra. Mert nem a kevesek nyelvkultúrája határozza meg anyanyelvünk szociális érvényű fejlődését és magyarnyelvűségünk megtarthatóságát. Sőt ezen keveseké is az alaptól függő általános nyelvi közeg fejlődésén vagy romlásán áll vagy bukik.

(AZ ÓBECSEI

KÖZÉPISKOLÁSVETÉLKEDŐRŐL)

Ebben az értelemben tehát: **tömeges részvétel**, vagy hiába az egy-két valóban szép teljesítmény. És ebben csak a sokak segítségével eredményezhet radikális változást. Eddigi nemes ügygondozása mellett, a Képes Ifjúság képes és illetékes lehetne arra, hogy e célból megnyerje a „sokak” segítségét.

Az anyanyelv ügyének szolgálata, létlehetősegeink peremén, nem szívesség kérdése, hanem **megtisztelő** föladat mindazok részére, akik egy ilyen vetélkedőt segítenek mozgalomná mélyíteni egy eddiginél magasabb cél érdekében – a pusztán reprezentálás helyett. /A reprezentálás egyébként másutt is divatos provinciánk nyelvművelésnek hitt akcióiban!/
4. Kötelességemnek érzem szólni a nyelvészetről, melyet – tapasztalhatólag – különböző módon és többféle irányban kerestek a versenyzők. Ezt, persze, az ilyen vetélkedők bírálóbizottságának is célszerű mérlegelnie. Mindannyiunknak.

Valamilyen nyelvészemény bennünk él, akkor is, ha nem tudunk róla. Más-más arculattal. Ahhoz, hogy az ideálisat keressük, vagy kerestessük a versenyzőkkel, ismernünk kell a magyar nyelv alaptermészetét tudatosan is, s ezáltal a lehetőségeknek és a közizlés irányának dimenzióit is.

Mindenekelőtt a **természetes** beszédre való törekvés fontosságát és lehetőségességét említem meg. Nem nyelvi vulgarizmusra, nyelvi naturalizmusra gondolok, nyelvi szabadosságra. Sem a mindennapi élet spontán pongyolaságára vagy trágárságra. De a keresetlen szépre igen. A modorosság nélküli színes nyelvi szépségre igen.

A természetesség a legtöbb esetben bennünk van, csak többnyire elnyomja az az indokolatlan félelmünk, hogy az egyszerűség, a nyelvi szerénység azonos a stílusbeli szürkeséggel vagy az igénytelenséggel. Vagy hogy a természetesség „már nem érdekes”.

Az érdekeskedő beszéd és fogalmazás, kedves Olvasók, még kevésbé érdekes! A meglévő természetességből /a magunkból és a másokból/ bőven meríthetünk szépséget, nemes, igényes elemeket. Csak szabadítsuk föl magunkban, illetve diákjainkban ezt a fajta természetességet!

5. Egy-két szót a benevezés előtti vagy alatti **kritérium-ellenőrzésről!**

Semmilyen anyanyelvi versenyen nem hiányozhat a tiszta **artikuláció** és a nyelvhelyesség egyéb normája.

Egy ilyen versenyen is csak ez után következhet (bár elmaradhatatlanul) a **szövegjelentésre** vonatkozó készség, az életszerűség a szövegmondásban.

S egy-két /általán megszívlelendőnek vélt/ technikai tanácsot is fölkinálok.

A diákok lehetőleg **hasonló terjedelmű** szöveggel versenyezzenek, hogy elbíráláskor vi-

BECSÉRŐL JÖTTEM...

Becse, 1991. április 20.

Két kopaszodó meg két szakállas – saccolhatta meg a pályázók esélyeit az ideai irodalmi vetélkedő publikuma a háromtagú zsűri háta mögül, lévén, hogy a szigorú papírzörgető testület az első sorból pislogott fel a színpadra, nem pedig mint régebben, szemből és le, a színpad körülfordozott pulpitusá mögül, ahová akkoriban rendre hárommas tortadisz gyanánt duggatták. Korban a legelőrehaladottabb, szakállas is meg kopaszodó is – nincsenek illúzióim nimbuszunk felől, hiszen amikor 68-ban, 17 évesen, a hippikorszak vészjós-ló darkereként, talpig feketében a romos színházépület színpadán a Tolnival, Bányával, Utasi Csabával ékeskedő zsűri elé járultam, szakbarbár „drótos” némhogy az Új Symposiont nem ismertem, de jószerivel azt sem igen tudtam, mi fán terem az, hogy folyóirat. Számomra igaz író az volt, aki legalább 200 éve halott.

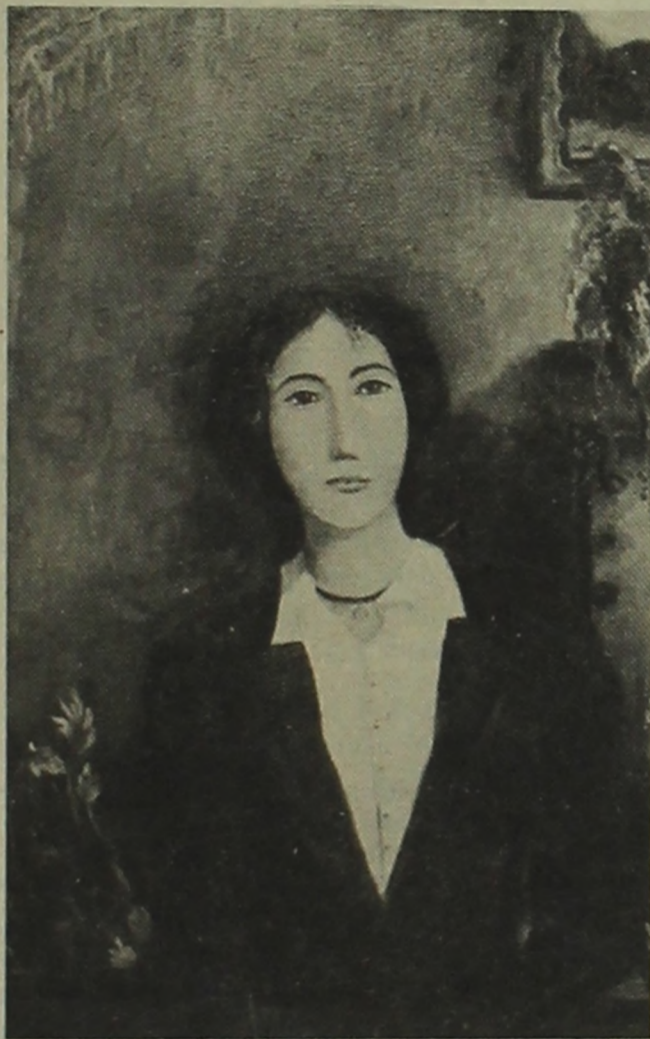
Avatott kritikák Marquezről és Herczegről; a Légy jó mindhalálig újvidéki bemutatójáról írt színírálat egyetlen ítéletével sem értek egyet, de díjra érdemes. Egy korrekt, de céltalan összefoglaló a modern dráma útjairól. És egy tudósi alaposságú művelődéstörténeti értekezés királyportrékról. A Szent Márton-utalásra felvillanyozodom. Jelenthet-e valamit a mai pannóniai tizenéveseknek a kép, ahogyan a katonából lett pap (!) szeretet és reménység között vergődik halálos ágyán?

Jó, hogy bőven el vagyunk látva kizosztható különdíjakkal, s a különleges teljesítményeket a nyertesekkel teljesen egyenrangúan jutalmazhatjuk.

Fiatall író korunkban belőlünk mindig mindenáron kritikust akartak fagyni. Hogy kikupálódjanak az östehetségű ifjú titánok. Felfogtam én, de minden érzékem viszolygott a lezárt értéktételektől. (Igazából sosem volt véleményem?) Úgy éreztem, a kezünkbe adott okos könyvekkel terelgetve bennünket valaminek a szócsövén akarnak tenni. (Hányszor tettem aztán magam is hasonlót szerkesztőként...!) És önnön ragyogásuk felgerjesztett visszfényében szeretnének sütkérezni pátyolgatóink. (Avatott írások között itt is egy beavatotté, melyben minden benne van a szerző életrajzától a könyvből kimaradt részletek tagolásáig. Kevesebb több volna.)

A líra – a kamaszműfaj! – haldoklik. Egy régi zsűrivel egyszer elköveztük azt a hibát, hogy versért nem osztottunk díjakat. Elhessegetni ezt a kísértést! Ismertem költőket, akik felnőtt fejjel se vettek kézbe verstant vagy helyesírási kézikönyvet. Ebben az egyben vetekedtek Kassákkal. (Bocsánatos bűnök. Csak ne büszkélkedjen velük az elköveztőjük.)

A novella fele-fele arányban teremt atmoszférát, illetve dolgoz fel expresszív tényeket. Az én időmben minden második írásban mentőautó vijjogott. Nyilván mert eseményéhes volt a fantáziánk egy döglött korban: az igazi eseményeknek még az esélye is megelőző intézkedésként kilúgozódott az életünkben. A kísértet-históriákkal közelítettünk legjobban a megélhető valósághoz!

Józsa Gáspár első díjas festménye

Most is azért a látomásos írások a meggyőzőbbek. Persze többek között azért is, mert földönjáróbb szövegben szembetűnő, ha a szerzőből kifogy a szusz. Különdíjakkal kell serkenteni a megmutatkozó, figyelemre méltó íráskészséget, mely a mezőnyben általánosan jó.

Riportban nagy a változatosság, témagazdagság, a társadalmi lét megpezdülése egyértelműen tükröződik az írásokban. Itt is azé bicsaklik meg, aki sokat markol. Nyomokban elfogultság, naivitás, tirádák is. Szinte nincs, aki ne tudná, hogyan kell beszéltetni az alanyt, az adatot, a megfigyelést.

A már-már kissé talán harsány szabadosságtól az ironiáig és a szarkazmu-

sig változatos humoros írások bizonyítják, hogy ifjaink viszonylag ép lelkeséggel túl fogják tenni magukat azon, amibe mi képesek volnánk belerokkanni és belegebedni. Úgy kell nekünk! (A nagy dobás a helybeli résztvevővé lett volna a felnőttek világának természettudományos leírásával, ha el nem laposítja ötletét.)

Észlelem, hogy társaim az inkvizícióban (Péter, Ferenc és Antal – tömény középkor!) egyformán minuciózus lelkiismeretességgel latolgatják döntésük súlyát, mely rájuk üthet vissza. (Hogya például elhitetjük valakivel, hogy nagyra teremt és később nem lesz hozzá tere, vagy nem lehet majd lebeszélni erről... Vagy ha eltanácsoljuk egy majdani klasszikusunkat s anekdotába vándorol nevünk.)

Bele is gabalyodok a kötetlennek szánt zsűritagonkénti indoklásba. Pedig a metaforát megtaláltam hozzá (később, az irodalmi esten Mák Ferenc ezt ihletettebben mondja el): úgy volt (s remélhetőleg még sokáig úgy lesz) pótolhatatlan intézmény a KMV, mint a levegő. Az összetalálkozás szabad levegője, melyből szippantani jól esik. (Végtére is még a házasságok sem csak az égből köttetnek...) Egyébként a tapintatos szervezőket is, akik derekas munkát végeztek, itt szinte észre se venni.

Kár volna letennie arról a sok itt felvonult, jó íráskészségű fiatalnak, hogy úgy-ahogy ép anyanyelvét jobban kiművelje. Így lehet teljes ember belőle, még ha százszor hátrányos helyzetűnek érzi is magát. (Ez nem új dolog, sosem volt a korok folyamán menlevél maga a többet és jobban tudás az ostobaság és a szerencse előtt.)

Nem akarok elsiklani afölött se, hogy mintha már-már nemcsak növekedőben volna, hanem túlsúlyba billenne át azok számaránya a mezőnyben, akik „valaki” gyerekei. A viláért se őket magukat érheti szó, ez nekik a legnagyobb teher, ha ép a jellemük. Ennek ellenében kell kiküzdeniük helyüket a nap alatt, mint ahogy pász, kemény, erkölcspróbáló és emberformáló küzdelemben a „pórnép” fiainak-lányainak. A jelenség viszont, féltő, azt mutatja, hogy ez utóbbi diákok talán egyre inkább, s valahol még előbb térülnek kényszerpályára, távolodva annak (nem is csak a magasabb) értelmétől, hogy anyanyelvükön ostromolhassák a művészetek és tudományok csúcsait, melyeket kiszemelve lépnek itt a sorsfordító lépcsőfokokra.

Holott hát van, volna még, aki érti, van aki még érti szavukat ezen a tájon.

Vannak, de még mennyien vannak, akik elmondhatják: Becséről jöttem... Kiderül majd, ha – talán épp ezzel a címmel – elkészül az az almanach, mely ennek a nem középkorolás fokú intézménynek huszonöt évét dokumentálja.

BOGNÁR Antal

A Középiskolások 25. Művészeti Vetélkedője nem mindennapi, specifikus körülmények között zajlott. A vajdasági magyar fiatalok legnagyobb „kultúr-túróját” a pedagógusok jogos sztrájkja és az akasztófán lógó Képes Ifjúság kétségbeesett hörgése előzte meg. A rendezvény közvetlen szervezőinek a remény koporsószoégeit kellett kiverniük, hogy egyáltalán sor kerülhessen az áhított jubiláris KMV-re. Ezek az idegráncigáló tényezők mintha egyáltalán nem lettek volna hatással a vetélkedő színvonalára és hangulatára. Pontosabban: egészen az utolsó „akkordokig” – a hagyományos kerekasztal-beszélgetésig. A baráti légkörben történő, kötetlen beszélgetés helyezett tragikomikus elemekkel tűzdelt, szellemtelen kabarének lehettünk szem- és fültanúi. A „csevegés” tartalmáról beszélni utópisztikus kísérlet lenne, hisz a tartalomig, a vetélkedő velejéig nem sikerült eljutni. A hang szétlötyönt még a felszínen. Itt-ott persze elhangzott néhány konkrét javaslat és kérdés, de ez a vita meddősége sikertelen kezelésének bizonyult. Többnyire minden akörül forgott és (szédült), ki hol és milyen körülmények között aludt, ivott, netán szellemi kommunikációt folytatott vagy éppen orgiázott a vetélkedő hűvös éjszakáin. A KMV megmentésének esélyei, az újabb kategóriákkal való esetleges kibővítése és gazdagítása nem sok jelenlevőt foglalkoztatott. A lényegbevágó kérdések a szürkébb agyállományok moslékába fulladtak, vagy egyszerűen a hangszálakra ragadtak, és nem tudtak kiszabadulni a kultérbe.

Ami a lényeg és konkrétumok („bojkottálásánál”) sokkal lesújtóbb volt: egyesek túltengő önbizalmának (enyhe kifejezés) igen primitív megnyilvánulása; a civilizált világban elképzelhetetlen vulgáritás előre tódulása; a tolerancia és a kulturális kommunikáció teljes mellőzése; makacs ragaszkodás a „sokat beszélni és keveset mondani” elvhez; az öncélú pózolás; a konzervatív és a szélsőségesen „radikális” vélemények koccanása; ezek után nevetséges megemlíteni az egymás szavába vágást.

A kerekasztal közönsége

A KEREEKASZTAL LOVA(GJA)I

Enyhítő körülmény a vetélkedőt megelőző pszichózis, a pattanásig feszült idegszálak, a szervezők, a résztvevők és a vendégek kimerültsége (egyesek a munkától, mások a másnaposságtól borulhattak ki).

A kerekasztal-beszélgetés tulajdonképpen csak arra volt jó, hogy ismét meggyőződjünk, képtelenek vagyunk a kulturált párbeszédre.

Noha nem vagyok a szervezőbizottság tagja, engedtessek meg, hogy közönséges, istenverte főszerkesztő létemre a következőket javasolom: ha már az a legfontosabb, ki hol kivel és hogyan tölti éjszakáit, a vetélkedő szervezői próbáljanak biztosítani egy helyiséget, ahol az ismerkedni, barátkozni vágyók kedvükre cseverészhetnek, valamint feltételeket egy diszkóest megtartására, ahol a pezsgővérűek kiélhetik magukat. A kerekasztal-beszélgeté-

sek ötletét pedig talán el kellene felejtetni, azzal, hogy a Képes Ifjúság hasábjain mindenki elmondhatja észrevételeit, javaslatait és bírálatait a vetélkedőről. A leírt szónak úgyszólván nagyobb a súlya. A kimondott szó pedig a szennyezett levegőbe száll, és szmoghalált szenved (néha jobb is)!

Végezetül: e kesernyés kinélmény nem változtat a tényen, hogy a vetélkedő ezúttal is az isten vagy a sors áldása volt. Égi csoda, hogy egyáltalán sikerült megtartani. Reméljük, hogy a csoda jövőre megismétlődik. A lelkes szervezők kedvét pedig ne szegje a kerekasztal-beszélgetés balkáni hangulata. A balkanizmus sajnos fertőző betegség, melynek vírusai legkönnyebben a szellemileg szegényebb (immun)rendszereket támadják.

Zoran ŠEĆEROV

A vetélkedő résztvevőit a Nirvána rockegyüttes is szórakoztatta
Dudás Szabolcs fotói

A vetélkedő alkalmából táncházat tartottak Becsén, az alsóvárosi kultúrkör nagytermében, a legjobb vajdasági muzsikusok és énekesek részvételével